

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: I. V.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, adresa pro doručování: V Tůních 11, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2006, č. j. OAM - 388/LE - C06 - C09 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2006, č. j. 46 Az 20/2006 - 15,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Umaru Switatovi, **se přiznává** odměna ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla zamítnuta žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nedůvodná zamítnuta. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že ze spisových materiálů a výpovědi stěžovatele je zřejmé, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění ačkoli mohl požádat o udělení azylu již dříve. Žalovaný považuje žádost stěžovatele o udělení azylu za účelovou.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Vytýká krajskému soudu, že se ztotožnil s nesprávným právním posouzením zjištěného skutkového stavu správním orgánem a nesprávně posoudil stěžovatelovu žádost o azyl. Dále namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Rovněž důkazy, které si správní orgán opatřil před vydáním rozhodnutí stěžovatel nepovažuje za dostatečné, což dle jeho názoru vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel v průběhu řízení uvedl, že svoji vlast opustil v lednu 2004 za prací, protože si vypůjčil peníze na léčbu manželky u příslušníků náboženské sekty Subotníků-Padesátníků a tento dluh nebyl schopen ve své vlasti splácet. Příslušníci zmíněné sekty po stěžovateli požadovali splacení dlužné částky a také se vyhrožováním domáhali, aby přestoupil na jejich víru. Z těchto důvodů se stěžovatel obává návratu do vlasti. Žádné

další relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti nebyly v průběhu řízení stěžovatelem uplatněny.

Z výpovědi stěžovatele a z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel opustil svoji vlast z jiných než azylově relevantních důvodů. Na území České republiky pobývá již od roku 2004 a žádost o udělení azylu podal až 10. 5. 2006, krátce po té, co mu bylo dne 23. 4. 2006 uloženo rozhodnutím Policie ČR správní vyhoštění.

K stěžovatelovým námitkám, které byly uplatněny v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, lze uvést např. rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, kde je konstatováno, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Dále Nejvyšší správní soud také považuje za vhodné poukázat na rozsudek ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 4 Azs 300/2004, kde konstatuje, že „byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.“

K námitkám stěžovatele týkajících se porušení ustanovení správního řádu žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz). Nadto Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že žalovaný v případě, že zjistil naplnění skutkových okolností, jež opravňují k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost, neměl a nemohl jakkoliv zvažovat možnou existenci azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. K tomu budiž jmenována rovněž již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90 (www.nssoud.cz). Stěžovatel sám přitom nijak skutková zjištění vedoucí k aplikaci ustanovení § 16 zákona o azylu v jeho případě nijak nezpochybňuje.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura správních soudů poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 20/2006 - 37 ze dne 13. 10. 2006 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Umar Switav. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem 2400 Kč. Protože ustanovený advokát

je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen z odměny a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 456 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

